

Kerstverhaal 'Zoeken en vinden'

Het is een drukte van belang in het kleine halletje. 'Jassen aan hoor, want het is koud buiten.' Mutsen en handschoenen worden tevoorschijn gehaald. 'Denk je aan je tas?' 'En o ja, die kerststol was héérlijk. Het recept mag je mailen.' Iedereen is bezig met afscheid nemen en praat door elkaar heen. 'Het was zo gezellig, we moeten snel nog eens afspreken. Na de feestdagen bellen we, oké?' Niemand let op Wawa en niemand heeft in de gaten dat de voordeur open

staat. Nieuwsgierig snuffelend, de oortjes gespitst, trippelt hij naar buiten, de grote wijde wereld in.

'Jij moest toch nog bloemen kopen? Ga maar vast, dan haal je de tram van even voor vijven en hele fijne dagen hè.' 'Dank je Marianne! Je bent geweldig.' Maria pakt haar jas en sluit haar kamer af. 'Jij ook goede kerstdagen toegewenst en tot volgende week. Dag!' Haastig loopt ze door de lange gang van het ziekenhuis richting de uitgang, zwaait lachend naar de portier. 'Hoi, hoi en werkse! Ik moet rennen, m'n trammetje!' Op het nippertje stapt ze in en ze boft, er is nog een plekje vrij bij het raam. Maria geniet van de kerstverlichting in de straten, overal waar ze kijkt ziet ze fonkelende sterren. Een fietser trekt haar aandacht. Hij rijdt met volle tassen aan het stuur en een kerstboom tussen de snelbinders. Twee kleine kinderen kunnen hem met gemak bijbenen. Ze trappen met glunderende gezichtjes achter hem aan. Straks mogen ze de boom optuigen, mijmert Maria, met gekleurde ballen, chocoladekerstkransjes en een engel in de top. En misschien ook wel engelenhaar zoals bij haar vroeger thuis? Al dat gekriebel. Ze glimlacht bij die herinnering, Maria droomt weg, haar ogen worden zwaar. 'Heel even maar', denkt ze, 'een paar minuutjes.' 'Halte Thorbeckelaan, vergeet niet uit te checken met uw chipkaart.' Maria schrikt wakker van de stem en veert overeind, ze moet eruit. De klok op de hoek van de straat geeft aan dat het tien over half zes is. Als ze niet eerst naar huis gaat, maar doorloopt, is ze nog op tijd bij de bloemist.

'Vlug oversteken, daar wil ik naar toe, daar is vast en zeker wat te beleven.' Roetsj, Wawa schiet de hoek om, de Vlierboomstraat in. Hij voelt zich vrij en blij, geen riem die hem tegenhoudt. Snuij, snuij, loopt hij zijn neusje achterna richting de slager. De lekkerste geuren komen hem tegemoet. 'Mmmm, een plakje worst, daar heb ik best trek in.' Hij merkt niet dat het donker begint te worden en dat hij

steeds verder van huis weg wandelt. 'Wegwezen jij, honden mogen hier niet naar binnen.' Aarzelend probeert hij het nog een keer, met zijn hongerige snoetje kijkt hij vragend omhoog. 'Nee, zeg ik, wegwezen. Ga maar naar een andere plek!' De man komt dreigend op hem af. Wawa begrijpt dat hij niet welkom is. 'Rennen, hard weggrennen voordat ik een zwieperd krijg.' Hij vlucht weg en moet uitkijken dat hij niet onder de voet gelopen wordt. Zoveel mensen op straat ziet hij niet vaak, maar niemand let op hem. De laatste boodschappen moeten in huis gehaald worden en dan snel naar huis om Kerstavond te vieren. Wawa gaat liggen, hij kan niet meer, zijn pootjes doen zeer en die blaadjes voelen zo lekker zacht aan. Even de oogjes sluiten, heel even maar. 'Grrr, woef.' Wawa schrikt wakker. Een grote, zwarte kop van een bouvier hangt boven zijn koppetje. 'Grrrrr, grrr, woef woef, wegwezen hier, dit is mijn gebied.' Hij laat boos zijn tanden zien. 'Grrr, ik blaf toch: wegwezen, zoek jij maar een andere boom.'

Maar Wawa heeft geen idee waar hij heen moet én hij heeft het koud. Zijn vrolijke nieuwsgierigheid is helemaal verdwenen. 'Misschien ben ik daar veilig?' Opgejaagd en rillerig rent hij bij *Bloembinderij Van der Maat* naar binnen.

'Waar kom jij vandaan, ben je helemaal alleen?' Een vriendelijke stem buigt zich over hem heen. 'Kom maar, dan krijg je wat te drinken en je lust vast wel een stukje brood.'

'Mag het nog, zo vlak voor sluitingstijd?', vraagt Maria. 'Ja hoor, je mag de bloemen zelf uitzoeken. Ik ben vast aan het opruimen en kom zo bij u.' Ze hoeft niet lang na te denken. Met drie rozen en twee witte lelies gaat ze naar de kassa. 'Wat moet ik nu met jou?' Maria kijkt verbaasd op: 'Hoezo? Heeft zij het over mij?' Maar dan ziet Maria het kleine hummeltje. Overal waar het bloemenmeisje loopt, dribbelt de hond zenuwachtig om haar heen. 'Wat moet ik met hem. Hij komt hier zomaar in z'n uppie aanlopen. Hij kan echt niet met mij mee naar huis. Die twee katten van mij, dat gaat nooit goed! Moet ik nu een dierenambulance bellen?' 'Wacht daar maar even mee', antwoordt Maria, 'misschien dat ik zijn baasje kan vinden. Ik ben zo terug.'

'Wat moet u hier?' Maria laat zich niet van de wijs brengen door de jongelui die wat rondhangen bij de speeltuin. 'Het klinkt misschien een beetje raar', antwoordt ze, 'maar ik kijk of ik iemand zie zoeken naar een hondje.' 'U bedoelt dat

kleine beessie, mevrouw? Nou die kwam hier héél hard voorbij sjezen, net Speedy Gonzales, zo snel. Maar verder hebben wij hebben wij niets en niemand gezien.'

De winkels sluiten hun deuren, het wordt stil op straat. Maria weet dat het geen zin meer heeft om verder te zoeken. Teleurgesteld gaat ze terug. Fleur, het bloemenmeisje, ziet het al aan haar blik en ook Wawa kijkt Maria met zijn angstige oogjes aan. 'Wat gaat er straks met mij gebeuren?' Maria neemt afscheid van hen, ze moet nu echt gaan.

In de deuropening botst ze tegen haar man Adriaan op. 'Hé, wat doe jij hier?' 'Ik wil voor jou nog een kerststukje kopen', antwoord hij, helemaal buiten adem. 'Je zus belde en zij vroeg mij of ik, zoals altijd met de kerstdagen, weer iets moois voor jou had uitgezocht. Maar ik was het helemaal vergeten. Ik ben meteen de deur uitgerend. Gelukkig ben ik nog net op tijd. Wil je zelf iets uitzoeken?' 'Nee, dat mag jij doen, ik wacht buiten wel.'

Opnieuw trekt een fietser haar aandacht. De man zit kaarsrecht, en probeert over alles en iedereen uit te kijken.

Hij ziet er bezorgd uit. Iets in haar zegt, je moet het aan hem vragen en voorzichtig roept ze: 'Meneer zoekt u iets?' Hij reageert meteen en kijkt haar hoopvol aan. 'Ja ik zoek mijn hond, een chihuahua. Ik heb niet opgelet, de deur stond open en ik ben al de hele buurt door gefietst en.....' 'Ik weet waar hij is', antwoordt Maria opgelucht. 'Echt waar, ik ben al zo lang aan het zoeken.' 'Ja, echt waar, ik weet waar hij is!'

Wawa herkent de stem van zijn baasje uit duizenden. Hij springt piepend, blaffend en kronkelend van blijdschap tegen hem op. Iedereen kijkt vertederd naar de uitbundige begroeting. De man neemt hem in zijn armen. 'Kom maar', fluistert hij met tranen in zijn ogen, we gaan naar huis. Ik heb je mandje bij de kerstboom neergezet.' 'We gaan allemaal', roept Fleur vrolijk, 'het is zes uur geweest.'

Arm in arm lopen Adriaan en Maria huiswaarts. 'Wat een grappig mormeltje', hoort zij hem zeggen, 'Hoe komt hij in die bloemenzaak terecht?' 'Dat is een lang verhaal' antwoordt zij en met een glimlach op haar gezicht begint Maria te vertellen.

Mirjam Schouten